

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/23/2016
Identifikačné číslo spisu: 5713011282
Dátum vydania rozhodnutia: 30. októbra 2017
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5713011282.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obvineného M. G. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. o dovolaní obvineného M. G.Č. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Vladimíra Fraňa proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 12. mája 2015, sp. zn. 1 To 45/2015, na neverejnom zasadnutí konanom 30. októbra 2017, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného M. G. sa odmieta.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Martin z 2. decembra 2014, sp. zn. 23 T 95/2013, bol obvinený M. G. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 14.08.2012 v čase okolo 15.00 hod. viedol nákladné motorové vozidlo zn. Iveco, EČ: A. XXX N., v O. po Ul. A. v smere od miestnej časti A. do miestnej časti A. po ceste označenej dopravným značením ako vedľajšia cesta, pričom v križovatke s Ul. A., označenou dopravným značením ako hlavná cesta, pred výjazdom na cestu I/18, v dôsledku toho, že sa nevenoval plne vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, nerešpektoval zvislú príkazovú značku P 1 „Daj prednosť v jazde!“ a pokračoval v jazde cez túto križovatku priamym smerom, pričom nedal prednosť v jazde osobnému motorovému vozidlu zn. Mercedes - Benz 308 CDI, EČ: O. XXX Y., ktoré viedol vodič M. A. po Ul. A. smerom od S. ku ceste číslo I/18, v dôsledku čoho došlo k čelnej zrážke oboch motorových vozidiel, pri ktorej utrpel vodič osobného motorového vozidla zn. Mercedes - Benz 308 CDI, EČ: O. XXX Y., poškodený M. A., nar. XX.XX.XXXX, zlomeninu hrudnej kosti, pomliaždenie hrudníka, natiahnutie kĺbu ľavej ruky a pomliaždenie oboch predkolení s potrebnou dobou práceneschopnosti v trvaní 3 týždňov a s potrebnou dobou liečenia 4 - 6 týždňov, a jeho spolujazdci utrpeli: poškodený A. O., nar. XX.XX.XXXX, tržno-zmliaždenú ranu na hornom viečku ľavého oka, zlomeninu ľavej jarmovej kosti (s nutnosťou chirurgickej intervencie), pomliaždenie pravého kolena s odreninou a tržno-zmliaždenú ranu na ľavom predkolení s potrebnou dobou práceneschopnosti v trvaní 4 - 5 týždňov a s potrebnou dobou liečenia v trvaní 6 - 8 týždňov, poškodená P. G., nar. XX.XX.XXXX, trznú ranu na pravom kolene, trznú ranu na ľavom kolene a otvorenú zlomeninu jabĺčka pravého kolena s potrebnou dobou práceneschopnosti v trvaní 6 - 7 týždňov a s potrebnou dobou liečenia v trvaní minimálne 2 mesiace, poškodená W. G., nar. XX.XX.XXXX, pomliaždenie tváre v oblasti pod pravým okom a na brade vľavo, trznú ranu pod

pravým kolenom a pomliaždenie ľavého kolena s potrebnou dobou práceneschopnosti v trvaní 10 dní a s potrebnou dobou liečenia v trvaní 14 - 21 dní, poškodená O. G., nar. XX.XX.XXXX, tržnozmliaždenú ranu na ľavom predkolení s potrebnou dobou práceneschopnosti v trvaní 8 dní a s potrebnou dobou liečenia v trvaní 10 - 14 dní a poškodená E. C., nar. XX.XX.XXXX, pomliaždenie tváre v oblasti okolo ľavého oka a krvný výron okolo ľavého oka s potrebnou dobou práceneschopnosti v trvaní 2 - 3 dni a s potrebnou dobou liečenia v trvaní 10 dní. Obvinený bol za to podľa § 157 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 38 ods. 2 Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov, výkon ktorého mu bol v zmysle § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podmienčne odložený so skúšobnou dobou určenou podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. v trvaní 2 (dva) roky. Obvinenému bol podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. zároveň uložený aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. okresný súd poškodených M. A., nar. XX.XX.XXXX v O., bytom M. G. XXXX/XX, O.; A. O., nar. XX.XX.XXXX v O., bytom N. XXXX/X, O.; P. G., nar. XX.XX.XXXX v O., bytom D. XX/XX, O.; W. G., nar. XX.XX.XXXX v O., bytom H. XXX; O. G., nar. XX.XX.XXXX v O., bytom B. XXXX/X, O.; a E. C., nar. XX.XX.XXXX v O., bytom H. XXXX/X, O., odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Na podklade odvolania obvineného M. G. voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Žiline uznesením z 12. mája 2015, sp. zn. 1 To 45/2015, rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol. Proti uzneseniu krajského súdu podal prostredníctvom obhajcu z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por. obvinený M. G. dovolanie. Zásadné porušenie práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.), ako aj nesprávne právne posúdenie skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) videl obvinený v tom, že v konaní pred okresným súdom, ako aj pred krajským súdom neboli dôsledne vyhodnotené všetky dôkazy, ktoré boli v danej veci vykonané. Šťastí v podstate rovnako ako už v podanom odvolaní obvinený aj na odôvodnenie uplatnených dovolacích dôvodov argumentoval, označiac znalecký posudok č. 3/2013 znalca v odbore doprava cestná Ing. Jiřího Dudáčka, PhD. za jediný dôkaz, na základe ktorého bol uznaný za vinného, nepresnosťou a nesprávnosťou jeho záverov, a teda ich nepoužitelnosťou pre vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti. Jeho závery sú totiž podľa názoru obvineného evidentne v rozpore s brzdými stopami zadokumentovanými na mieste nehody, od ktorých znalec Ing. Jiří Dudáček, PhD. neodvíjal svoje merania a zistenia. Vychádzajúc z ich merania a analýzy ich dĺžky, bolo podľa obvineného potrebné ustáliť, že ako prvé začalo brzdiť pravé zadné koleso vozidla IVECO, krátko na to aj jeho ľavé predné koleso a ako tretie v poradí ľavé zadné koleso, pričom posledné koleso, t.j. pravé predné koleso, brzdiť vôbec nezačalo a nebrzdilo po celý úsek nehodového deja. Brzdové stopy, nasvedčujúce časovému odstupu od nabehnutia brzdného účinku na jednotlivých kolesách, tak korešpondujú s jeho tvrdením, že pri prvej reakcii na vzniknutú situáciu vozidlo vôbec nereagovalo, nebrzdilo, on opakovane zošľapoval brzdový pedál a až po treťom až štvrtom zošliapnutí začalo vozidlo plnohodnotne brzdiť. V nadväznosti na uvedené obvinený zdôraznil, že práve čas, ktorý uplynul od jeho prvej takejto reakcie na vzniknutú situáciu až do momentu nástupu plnohodnotného brzdného účinku, bol minimálne tým časom, ktorý bol potrebný na zabránenie vzniku dopravnej nehody. Nemožno mu preto klásť za vinu neskorú reakciu, a tým aj spáchanie predmetného nedbanlivostného trestného činu. Znalcovi vo vzťahu k uvedeným, objektívne daným skutočnostiam vychádzajúcim z meraní vykonaných na mieste dopravnej nehody, vyčítal, že z nich prioritne nevychádzal a nepoužil ich ako východiskové hodnoty svojich meraní. Skutočnosť, že pravé predné koleso vozidla nezanechalo brzdňú stopu, tak zostala pri vypracúvaní znaleckého posudku len na úrovni konštatovania bez toho, aby ju znalec zohľadnil ako nedostatok brzdného účinku. Obvinený sa nestotožnil ani s hodnotením ďalšieho dôkazu - odborného vyjadrenia č. 226/2014 Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline ako znaleckého ústavu, ktoré konajúce súdy nezohľadnili v jeho prospech z dôvodu, že bolo vypracované s odstupom jeden a pol roka odo dňa dopravnej nehody, následkom čoho sa znalci znaleckého ústavu nedokázali vyjadriť, či sa nimi zistená technická závada vyskytovala na vozidle už v čase, kedy sa dopravná nehoda udiala, a tiež z dôvodu, že pri meraniach so zníženým brzdňým účinkom nezanechalo predné koleso žiadnu brzdňú stopu. Z uvedeného vyplýva presvedčenie obvineného, že vykonaným dokazovaním sa nepodarilo preukázať jeho vinu za skutok kladený mu za vinu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti obvinený M. G. žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, aby po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti výrokov napadnutého uznesenia a správnosti postupu konania, ktoré uzneseniu predchádzalo, vyslovil rozsudkom porušenie zákona v ustanovení § 2 ods. 2, ods. 9 a ods.

10 Tr. por. a aby súčasne s vyššie uvedeným výrokom zrušil napadnuté uznesenie a jemu predchádzajúci rozsudok a prikázal súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol, avšak v súlade s ustanovením § 388 ods. 2 Tr. por. v inom zložení senátu. V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvineného M. G. doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté. Prokurátor Okresnej prokuratúry Martin vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného prezentoval názor, že z rozsudku okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu, ako aj z konania, ktoré im predchádzalo, je zrejmé, že nie sú splnené žiadne z dôvodov dovolania uvedených v ustanovení § 371 Tr. por., a teda ani konkrétne dôvody dovolania, na ktoré obvinený poukazuje vo svojom dovolaní. Dodal, že jednotlivé tvrdenia obvineného, ktorými tento odôvodňuje existenciu ním uvádzaných dôvodov dovolania (§ 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por.) sú irelevantné, nakoľko ide o argumenty stojace mimo uplatnených dôvodov. Považujúc právoplatný rozsudok okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu za zákonný, a teda aj spravodlivý, prokurátor vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietol. Poškodení M. A., A. O., P. G., W. G., O. G. ani L. C. sa k dovolaniu obvineného v určenej lehote nevyjadrili. Na vyjadrenie prokurátora Okresnej prokuratúry Martin podané k dovolaniu obvineného reagoval obvinený prostredníctvom svojho obhajcu podaním, v zmysle ktorého sa s predmetným vyjadrením okresnej prokuratúry nestotožňuje. Vyjadril názor, že zo strany okresnej prokuratúry došlo k nesprávnej interpretácii podaného dovolania, a to jednak samotných dovolacích dôvodov v ňom uplatnených, jednak ich naplnenia. Obvinený zdôraznil, že svojím dovolaním nenapadá správnosť a úplnosť skutkových zistení, ale ich nesprávne vyhodnotenie a právne posúdenie. Poukázal na to, že znalecké zistenia znalca Ing. Jiřího Dudáčka, PhD., ktoré boli podkladom pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči nemu, nemôžu byť, vzhľadom na súčasne zistené nedostatky, nepresnosti a medzery, vyhodnotené v jeho neprospech. Dodal, že pokiaľ aj po vykonanom dokazovaní zostávajú tieto otázky nezodpovedané, pričom ide o otázky, na zodpovedanie ktorých sú potrebné odborné znalosti, nepostačí na ich odstránenie vnútorné presvedčenie rozhodujúceho orgánu. Vzhľadom na uvedené zotrval na tom, že podané dovolanie je v plnom rozsahu dôvodné a jednotlivé uplatnené dovolacie dôvody naplnené. Následne súd prvého stupňa po odstránení vytknutých nedostatkov predložil vec dovolaciemu súdu. Vyjadrenie okresnej prokuratúry k dovolaniu obvineného ako aj následná reakcia obvineného naň bola Najvyšším súdom Slovenskej republiky zaslaná všetkým vyššie uvedeným poškodeným, ktorí ani na tieto podania v lehote určenej dovolacím súdom žiadnym spôsobom nereagovali. Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por. Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného M. G. nie je dôvodné. Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávnych chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por. Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak: c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu je vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por. potrebné uviesť nasledovné: Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto

čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúma skutočné zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať. Preskúmaním obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti: Z obsahového vymedzenia dovolacích námietok obvineného M. G., subsumovaných pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por., ktorých obsah dovolací súd zámerne v podstatnom rozsahu prebral do odôvodnenia svojho rozhodnutia, vyplýva, že tieto (bez ohľadu na ich formálnu subsumpciu pod niektorý z označených dovolacích dôvodov) sú vo svojej podstate vyjadrením jeho nesúhlasu s rozhodnutím súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu a nimi prezentovanými odôvodneniami svojich skutkových a právnych záverov. Namietajúc nedôsledné vyhodnotenie všetkých vykonaných dôkazov a najmä nedostatočné zhodnotenie ním označených skutočností (týkajúcich sa predovšetkým okolností tvoriacich podklad pre spracovanie znaleckého posudku, a teda vyplývajúcich z jednotlivých brzdných stôp vozidla IVECO zadokumentovaných na mieste dopravnej nehody a vzťahujúcich sa k preukázaniu priebehu skutkového deja spáchaného skutku) okresným i odvolacím súdom, obvinený v podstate napadol spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov konajúcimi súdmi prvého i druhého stupňa a tieto zároveň sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu, opakujúc argumentáciu totožnú s tou, ktorou dôvodil v odvolacom konaní a ktorá bola založená predovšetkým na spochybňovaní správnosti záverov podaného znaleckého posudku a na obviňovaní konajúcich súdov z tendenčného hodnotenia vykonaných dôkazov. Z podstaty dovolateľom uvádzaných námietok, spočívajúcich v nesprávnosti, neúplnosti a nepresnosti záverov znaleckého posudku, z ktorého prvostupňový súd vychádzal pri ustálení viny, i v poukazovaní na tie časti vykonaného dokazovania, ktoré pri ním prezentovanej subjektívnej interpretácii vedú k záverom o nepreukázaní jeho viny, a tým aj v nesprávnom vyhodnotení dôkazov, a tiež v spochybňovaní priebehu skutku tak, ako bol okresným súdom ustálený v skutkovej vete výrokovej časti jeho rozhodnutia, vyplýva, že ide o námietky výlučne skutkového charakteru, smerujúce sčasti proti obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, sčasti proti správnosti a

úplnosti zisteného skutku a predovšetkým proti spôsobu, akým sa prvostupňový aj odvolací súd vysporiadali s vykonanými dôkazmi a akým tieto hodnotili. V kontexte dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd k uvedeným výhradám obvineného M. G., v podstatnej časti svojho obsahu smerujúcim k tomu, že konajúce súdy dôsledne nevyhodnotili všetky dôkazy, ktoré boli v danej veci vykonané, uvádza, že obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 a ods. 11 Tr. por., ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Pre zisťovanie skutkového stavu veci a hodnotenie dôkazov platia v trestnom konaní zákonom stanovené pravidlá, podľa ktorých je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok pritom nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže opätovne prehodnocovať vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného - dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu zo zákona nevyplýva. Hodnotenie dôkazov totižto nenapĺňa žiadny dovolací dôvod. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd nemohol námietkam obvineného založeným na vlastnom hodnotení záverov vykonaného znaleckého dokazovania ako nesprávnych a nepresných a na označení vyhodnotenia v konaní vykonaných dôkazov konajúcimi súdmi ako nedôsledného priznať v rámci dovolacieho konania akúkoľvek relevanciu. Samotné hodnotenie výsledkov vykonaného dokazovania, v danom prípade fotografií brzdnych stôp z miesta dopravnej nehody, znaleckého posudku č. 3/2013 vyhotoveného znalcom Ing. Jiřim Dudáčkom, PhD. a odborného vyjadrenia č. 226/2014 podaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, a z neho vyplývajúce ustálenie priebehu skutkového deja a ďalších okolností spáchania žalovaného skutku, ako už bolo uvedené, nemôže byť predmetom prieskumnej právomoci dovolacieho súdu. Záverom sa k tejto námietke obvineného žiada poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pokiaľ ide o relevanciu vznesených dovolacích námietok vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorého sa obvinený (bez toho, aby bližšie konkretizoval, v čom vidí jeho naplnenie) taktiež dovoľoval, je potrebné konštatovať, vychádzajúc z ich obsahového vymedzenia (tak ako bol dovolacím súdom prevzatý z odôvodnenia jeho dovolania a čo do jeho podstaty ním načrtnutý v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia), že tieto v skutočnosti nie sú výhradami reálne smerujúcimi voči nesprávnemu právnemu posúdeniu zisteného skutku či nesprávnemu použitiu iného hmotnoprávneho ustanovenia. Z uvedeného dôvodu predmetné dovolacie námietky obvineného, vyznačujúce sa skutkovým charakterom, nedisponujú ani potenciálom viesť k naplneniu dôvodu dovolania uplatneného obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Totiž, ako je zrejmé zo zákonnej dikcie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., tento predpokladá výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať napríklad rozhodovania o treste či ochrannom opatrení. Predmetný dôvod dovolania ale vylučuje námietky skutkové (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., veta za bodkočiarkou), čo znamená, že nie je prípustné namietkať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. slúži výlučne k náprave

hmotnoprávnych chýb. Z toho vyplýva, že (ani) na podklade tohto dovolacieho dôvodu nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., keďže to sú otázky upravené normami procesného práva, a nie hmotným právom. Z uvedeného je zrejmé, že predmetom dovolacieho dôvodu vzneseného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. môže byť len nesprávne právne posúdenie skutku uvedeného v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré už nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. Vzhľadom na uvedené sa v prejednávanej veci dovolací súd, limitovaný v rámci prieskumu z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. posúdením správnosti právnej kvalifikácie vo vzťahu ku skutku zistenému napadnutým rozhodnutím, nezaoberal obvineným vznesenými námietkami, keďže obvinený nimi v podstate namietal len nesprávne, respektíve nedôsledné hodnotenie vykonaných dôkazov, a to najmä znaleckého posudku č. 3/2013 vypracovaného znalcom z odboru doprava cestná Ing. Jiřím Dudáčkom, PhD. a s ním (podľa názoru obvineného) nekorešpondujúceho odborného vyjadrenia č. 226/2014 podaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline a fotografií brzdnych stôp z miesta dopravnej nehody, súdmi obidvoch stupňov a tieto zároveň sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu. Tento druh vád však nespadá pod citovaný ani žiaden iný dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 Tr. por., keďže prostredníctvom uvedených námietok obvinený súdom vytykal procesný postup, ktorý zvolili pri aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., a domáhal sa iného spôsobu hodnotenia súdom vykonaných dôkazov, na čo však najvyšší súd v rámci konania o dovolaní nie je oprávnený. Na základe uvedeného je vo vzťahu k námietkam obvineného k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám (keď súdy závery znaleckého posudku, prezentujúce ako prvky nehodového deja, ktoré vyvolali kolíziu situáciu a následne znemožnili obvinenému zabrániť dopravnej nehode, nedanie prednosti v jazde zo strany obvineného a jeho oneskorenú reakciu na vzniknutú situáciu v cestnej premávke, vyhodnotili ako správne a na ich základe ustálili skutkový dej i ďalšie skutkové okolnosti spáchaného skutku), ním konkrétne nesubsumovaných pod žiaden z uplatnených dovolacích dôvodov, potrebné konštatovať, že podané dovolanie len formálne odkazuje na dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por. V skutočnosti totiž obsahujú argumenty stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, a teda svojím obsahom nenapĺňajú nielen žiaden z obvinenými označených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. V dovolacom konaní pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por. Vzhľadom na uvedené, dovolací súd musel vo vzťahu k dovolacím námietkam obvineného uplatneným v rámci dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por. uzavrieť, že v danom prípade nedošlo k naplneniu uplatnených dovolacích dôvodov. Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

